

OSAATKO VALITA ITSELLESI AIKAA?

Kun aikaisemmin kysyttiin kuulumisia, oli vastaus usein: "Ihan hyvää!". Nykyään sanotaan: "Kiirettä pitää!". Kiireestä on tullut tapa ajatella ja toimia. Työelämä pyörii vinhaa vauhtia ja menestyminen edellyttää tehokasta työskentelyä. Tästä on syntynyt sisäinen malli, jossa töitä tehdään utterasti, ollaan koko ajan tavoitettavissa ja kaikki aika täytetään tekemisellä.

Silti monet asiat pitäisi tehdä rauhassa kuten ennenkin: syödä, nukkua, harrastaa, kävellä, pohdiskella, keskustella... Luovuus on parhaimmillaan kun mielen hälinä ei ole päällä. Jumalakin puhuu meille hiljaisuudessa. Hän ei lähetä hätäisiä tekstiviestejä tai sähköposteja. Henkinen tasapaino on sisäisen minän ja arkiminän kohtaamista. Tunteet ovat viestintäkanava näiden välillä.

Stressaantunut ihminen kiirehtii asiasta toiseen. Hänen ajatuksensa ovat sekaisin ja tunteet solmussa. Hetken pysähtyminen muuttaa tilanteen. Uusi energia ei tule ilmasta, jota hengitämme. Se ei tule paikasta, jossa olemme. Henkinen voima nousee sisältämme eli sieltä, missä se on aina ollut ja tulee aina olemaan. Lepo ja tauko avaavat tukkoiset kanavat, jolloin tämä energia virtaa vapaammin.

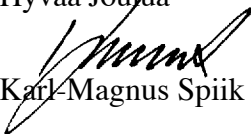
Kiire on nykyihmisen harha. Se on itseaiheutettu henkinen sairaus. Afrikkalainen sananlasku: "Ihmiset valittavat miten aika jatkuvasti loppuu kesken. Hassua! Sitähän tulee koko ajan lisää vaikka kuinka paljon." Aika ei lopu. Kysymys on valinnoista. Minkälainen ihminen olen ja haluan olla. Miten haluan elää ja tehdä työni. Elämä muistuttaa tietokonepeliä, jossa jokaisen pelin - jokaisen päivän - jälkeen näytölle ilmestyy teksti "game over". Peliä ei saa enää takaisin. Seuraava päivä antaa mahdollisuuden tehdä uusia valintoja. Me olemme kaikki matkalla hautaan. Mikä idea on kiirehtiä sinne?

Ennen kuin moottorisaha keksittiin sai iäkäs metsuri kaverikseen oppipojan, joka yhtenä päivänä ehdotti kilpailua: "Kumpi tekee motin nopeammin." Metsuri hymyili ja hyväksyi haasteen! Nuorukainen ryhtyi ahkerasti työhön. Hän sahasi ja halkoi puita valtavalla vauhdilla. Metsuri työskenteli rauhallisesti; istahti välillä kannolle ja nautti luonnosta, mutta voitti kuitenkin kilpailun. Nuorukainen ei uskonut silmiään: "Sinähän pidit taukojakin! Miten ihmeessä voitit?" "Koska minä teroitin sahaa ja kirvestä taukojen aikana", vastasi metsuri.

SOS-Lapsikylän lehdestä: "Jos joku olisi silloin istunut kymmenen minuuttia vieressäni ja pitänyt kädestäni kiinni - se olisi riittänyt pitkälle", vastaa rankan lastensuojelutaustan omaava nuori kysyttäessä, mikä olisi ollut tärkeintä lapsuudessa. Hän olisi toivonut rauhaa, vieressä istumista, turvaa ja huolenpitoa.

Jouluna voimme istua toistemme vieressä ja pitää kädestä kiinni; kokea turvaa ja huolenpitoa. Voimme valita itsellemme aikaa ja kuunnella sielun sanomaa. Voimme pysähtyä hetkeksi teroittamaan sahaa eli miettimään miten haluamme elää ja työskennellä ensi vuonna.

Hyvää Joulua

Karl-Magnus Spiik